

[Ninn-Hansen.]

afklaret. Og jeg synes dog også, finansministeren burde tænke lidt på det i forbindelse med de advarsler, der fremkom fra andre ordføreres side over for ikrafttrædelsesdatoen den 1. januar 1969. Jeg har ikke taget i disse advarsler, og det vil jeg ikke gøre, så længe jeg ikke ved, hvad vi taler om; så længe vi ikke kan få oplysning om, på hvilken måde administrationen er tilrettelagt, og om den kan fungere, er der jo ingen af os, der har mulighed for at advare. Det er kun finansministeren, der sidder inde med den viden, det drejer sig om i den pågældende sag, og finansministerens stilling er jo ganske klar. Jeg forstår, at finansministeren heldigvis ikke vil sætte sit hoved i pant, men vel vil sætte sin stilling ind på, at vi fra den 1. januar 1969 har kildeskat her i landet. Det er, har jeg forstået, det svar, vi har fået med det forslag, som er blevet fremsat og med den udtalelse, finansministeren har fremsat. En ting vil jeg i hvert fald takke finansministeren for: at han har fulgt den opfordring, jeg på mit partis vegne fremsatte under en tidligere skattedebat, nemlig om at give besked i god tid, således at hele befolkningen, alle skatteydere, var klar over, når de gik ind i 1968, at de så stod over for det sidste år inden kildeskat. Det har vi fået klart oplyst, og finansministeren har taget ansvaret for, at denne dato holder også administrativt; om vi andre vil tage et medansvar, det afhænger af oplysningerne, vi får på de punkter, hvor jeg har udbedt mig oplysninger.

Jå, hvis finansministeren ikke er klar over det konservative folkepartis stilling til skalaerne, til spørgsmålet om enhedsskala og grundskala, så er det ikke vore oplysninger i sagen, der er noget i vejen med, så er det ministerens opfattelsesevne. Vi har diskuteret spørgsmålet i månedsvi sidste vinter, vi har fremlagt vore synspunkter i disse skaladrøftelser, og det er ikke mange dage siden, jeg her i tinget sagde, at den skala, vi nåede frem til, den, regeringen stod på i marts måned, den skala interesserer os fortsat, og det kan være, finansministeren kan regne med at se den som ændringsforslag, når vi kommer til forslaget til udskrivningslov; så kan ministeren i hvert fald ikke sige,

at han ikke har kendskab til, hvad vi ønsker i sagen.

Jeg stillede et spørgsmål vedrørende den ekstraskat, man vil udskrive; jeg troede, man vidste noget om den, når det er blevet publiceret, at den kommer; samtidig med at socialdemokratiet og SF har besluttet — sådan forstår jeg det — at der skal fjernes en pristalsportion, så har jeg forstået, at man har vedtaget, at der skulle pålægges en sådan ekstraskat, og da det interesserede mange at høre, hvad det drejer sig om, ville jeg stille spørgsmålet. I stedet for begynder finansministeren at optage den debat, der var i forbindelse med avancebegrænsningsloven og regeringens beslutning om kronenedskæring; jeg ønsker selvfølgelig ikke at fortsætte denne debat her.

Finansministeren (Grünbaum): Det skulle jo ikke være nødvendigt at gøre opmærksom på det, men det var altså hr. Ninn-Hansen, der rejste denne debat om ekstraskatten i forbindelse med devalueringen, og ikke mig. (Ninn-Hansen: Jeg spurgte, hvordan den så ud!).

Hr. Ninn-Hansen har lige for et øjeblik siden sagt, at man ikke skulle diskutere noget, der ikke hørte med til denne sag, og bebrejdet finansministeren, at han gjorde det, men det var altså hr. Ninn-Hansen, der pludselig syntes, at vi skulle have lidt devalueringssag igen, om ekstraskat osv., ikke mig; det er vist helt klart for alle andre end hr. Ninn-Hansen selv.

Og lad mig så sige dette med hensyn til spørgsmålet om denne grundbeløbsskala: nu har vi altså hørt, at de konservative efterhånden er blevet så glade for den skala, vi andre forelagde, kan man sige, i en betænkning. Det var jo ikke noget forslag på det tidspunkt. Men måske er det den anden skala, der stod i betænkningen. Nu er man måske så glad for den, at man vil bruge den som sit eget forslag. Det er vist sådan, som det altid er gået de konservative, hvis man ser tilbage gennem Danmarks politiske historie: alt det, som socialdemokratiet foreslog, har man været imod, og alt det har man senere sagt var rigtigt.

Hermed sluttede forhandlingen.